

Sygn. akt V KK 305/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 listopada 2015 r.,

sprawy **A. C.**

skazanego za czyn z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt IV Ka 1149/14

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowcu

z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt II K 24/14

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

C. wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowcu z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt II K 24/14 został skazany za czyn z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, na której poczet zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Orzeczeniem tym rozstrzygnięto także w przedmiocie kosztów postępowania.

Od wyroku Sądu I instancji obrońca skazanego wywiódł apelację. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt IV Ka 1149/14 utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną, kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciążono skazanego.

Do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy P. G., w której skarżący zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., polegające na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków D. P. i A. P., przejawiającej się w przyjęciu, że skazany A. C. w dniu 8 lutego 2013 r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu z dwiema nieustalonymi osobami groził pokrzywdzonemu D. P. pozbawieniem życia i naruszeniem miru domowego przez siebie lub osoby trzecie w celu zmuszenia pokrzywdzonego do zwrotu należności w kocie 1000 zł tytułem ceny za nabyty, za pośrednictwem osoby trzeciej, przez pokrzywdzonego od skazanego notebook marki S., podczas gdy w świetle zeznań pokrzywdzonego D. P. należy dojść do wniosku, że zachowanie skazanego A. C. nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 191 § 2 k.k., albowiem ze strony D. C. nie padły wobec pokrzywdzonego żadne groźby.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, alternatywnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sprawy Sądowi Okręgowemu. Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym (art. 535 § 3 k.p.k.).

Z tej też przyczyny na uwzględnienie nie zasługiwał ani wniosek końcowy skarżącego, w którym domagał się uchylenia wyroków Sądów obu instancji i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania, ani wniosek alternatywny.

Treść zarzutu kasacyjnego dobitnie dowodzi, iż skarżący ignoruje treść art. 523 k.p.k. statuującego podstawy wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W postępowaniu kasacyjnym, co wielokrotnie podkreślano w orzecnictwie Sądu Najwyższego, nie można skutecznie podnosić zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. szczególnie, gdy zważy się, że Sąd odwoławczy nie czynił własnych ustaleń faktycznych. Oczywistym jest, zatem że Sąd II instancji nie mógł uchybić zarzucanemu przepisowi.

Taki zabieg w sposób dobitny przekonuje, że celem skarżącego jest w rzeczy samej wywołanie ponownej kontroli orzeczenia pierwszoinstancyjnego, w

tym przeglądu ustaleń faktycznych, które doprowadziły do skazania A. C. za zarzucany mu czyn. Zauważyć należy, że w zasadzie tożsamej treści zarzut, został sformułowany w apelacji obrońcy (pkt I i II). Obrońca poprzez własną – subiektywną – ocenę zgromadzonego materiału dowodowego próbował dowieść, że zachowanie skazanego wobec D. P. nie nosiło cech przestępstwa stypizowanego w art. 191 § 2 k.k.

Tymczasem jak wynika z akt sprawy, w tym pisemnych motywów wyroku Sądu II instancji (str. 4 i n.), rozprawiono się z tym zarzutem w sposób spełniający wszelkie wymogi rzetelnej i skrupulatnej kontroli. Poddano stosownej kontroli i omówiono poszczególne źródła dowodowe, w tym zeznania świadków D. P. i A. P.. Dostrzeżono i skomentowano rozbieżności występujące w zeznaniach tych świadków wskazując, iż w żadnym razie nie dotyczyły one kwestionowanego przez skarżącego faktu kierowania gróźb przez oskarżonego do pokrzywdzonego w celu wymuszenia od niego określonej kwoty pieniężnej (str. 4 uzasadnienia SO). W tym samym miejscu Sąd odwoławczy w sposób wystarczający i przekonujący wyjaśnił, z jakich powodów – wbrew wszelkim twierdzeniom skarżącego – zachowanie skazanego wyczerpało znamiona art. 191 § 2 k.k. Zdaniem tego Sądu wyniki kontroli orzeczenia Sądu I instancji nie potwierdziły twierdzeń apelującego dowodząc tym samym, iż w pełni prawidłowa była prawnokarna ocena zachowania A. C..

Kolejny argument kasacji (str. 4), sprowadził się do kwestionowania w rzeczy samej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary, która miała objawiać się tym, że nie zastosowano wobec skazanego instytucji przewidzianej w art. 69 § 1 k.k. Wskazać należy, że zarzut tej treści jako niedopuszczalny na tym etapie postępowania nie może stanowić skutecznej podstawy wniesienia kasacji. Na marginesie zauważyć jedynie wypada, czego nie dostrzega obrońca, że był on przedmiotem dociekań i kontroli przez Sąd II instancji (str. 5 uzasadnienia). Orzeczona wobec skazanego kara została także poddana weryfikacji pod kątem zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary (art. 53 § 1 k.k.).

Obrońca w kasacji nie przedstawił żadnych racjonalnych zarzutów i argumentów, które mogłyby podważyć orzeczenie Sądu Okręgowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

